

Đàn bà

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

NAM THU 5 - SO 200 - 11 JUIN 1948

MỖI SỐ 0\$20

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :

LA DIRECTRICE DU
Tuần-Báo **Đàn-Bà**
76, WIELÉ - HANOI

BA THÁNG 2\$50

SÁU THÁNG 5-00

MỘT NĂM 10\$00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

AI AI PHỤ MẪU

REPORT LOCAL
INDOCHINE
N/A 2/1/49

NGÀY chủ nhật cuối tháng năm tây vừa qua, đã làm lễ kỷ niệm các bà mẹ. Hôm ấy quan Thống Sứ Bắc Kỳ có gắn huy chương cho mấy bà mẹ hiền-đức người Pháp và người Nam. Tại Haiphong cũng có mấy bà Pháp Nam nữa được hưởng cái danh-dự đó.

DÀN chúng việt nam ta chắc ít người biết đến ngày lễ các bà mẹ này, chúng tôi tưởng nên thuật lại cái lịch-sử của một ngày lễ đầy ý nghĩa mà Đông-Dương đã kỷ niệm theo gương bên Pháp.

NGUYỄN năm 1906 tại thành Philadelphie (Mỹ) có một cô gái tên là Anna Jarvis mồ côi mẹ. Cô thương nhớ mẹ, buồn rầu không lúc nào khuây. Cô thường ngổ ý với các bằng-hữu muốn có một ngày lễ dâng cho hết thầy các bà mẹ để kỷ niệm cái tình mẹ con là cái tình thiêng-liêng thâm-thúy nhất của loài người. Ý kiến cô truyền hết người này người nọ, ai ai cũng tán thành và mấy năm sau khắp các nước châu Mỹ đều có một ngày lễ kêu là « ngày kỷ niệm những bà mẹ » (Mother's day) Xứ Texax (Nam Mỹ) nhân đó bày ra một cái tục nay vẫn còn là cứ đến « ngày kỷ niệm những bà mẹ » thì chánh-phủ lại ra lệnh ân xá cho một số tù nhân. Viện Nguyên-lão và viện Dân-biểu Mỹ năm 1913 bỏ thăm công nhận chính-thức ngày lễ kỷ niệm các bà mẹ. Tổng thống Wilson bá cáo cho nhân dân chọn ngày chủ nhật thứ nhì trong tháng năm làm ngày lễ biêu-dương tấm lòng yêu đương cung kính đối với hết thầy các bà mẹ.

Từ đó những công dân Hoa-kỳ người nào còn mẹ thì đến ngày kỷ niệm các bà mẹ đều đeo trên khuy một bông cẩm-chướng đỏ, còn người nào mất mẹ thì đeo bông cẩm-chướng trắng. Họ đi nhà thờ cầu nguyện cho linh hồn những bà mẹ đã khuất và ai còn mẹ thì mua quà cáp tặng vật biếu mẹ. Kể đi làm ăn xa, ngày ấy cũng gửi thư, đánh điện về chúc mừng mẹ.

(Xem tiếp trang 8)

TRONG SỐ NÀY :
Trích đăng những
bài thơ thể thất
ngôn tứ - tuyệt
trong cuộc thi dịch
thơ

YẾT ĐỀN HAI BÀ
(nguyên văn của cụ
ƯU-THIÊN BÙI-KỶ)

Báo Đàn Bà bắt đầu từ số 196 đã bán 0\$20 một số

Chuyện Riêng

HỎI. — Tôi mới lấy chồng được năm tháng nay. Tôi còn bà mẹ chồng và có một cô em chồng. Chồng tôi là con một, nên cả nhà đều trông vào số lượng của chồng tôi. Người em gái chồng tôi giữ mọi sự chi tiêu và bất cứ công việc lớn nhỏ gì chồng tôi đều hỏi cô. Tôi thấy lòng tự ái bị thương tổn vì là vợ mà tôi không được một chút quyền hành gì cả. Tôi tủi nhục lắm. Không hy vọng gì về tương lai.

HOÀNG THỊ BẢY
(Cần thơ)

TRẢ LỜI. — Cảnh ngộ của bà thoát biết thì thấy tủi cực. Nhưng nghĩ cho kỹ thì nó lại không đáng tủi cực như bà đã tưởng. Việc chồng bà giao quyền hành chi tiêu cho cô em gái cũng có lý chính đáng lắm. Nhiều gia đình cũng như gia đình bà, sự ăn tiêu trông cả vào người con trai, nhưng tiền mong lại do người con dâu phân phát, thương xảy ra nhiều sự ý eo, người con dâu không ăn nhờ, ăn bám, sử sự nhiều điều làm cho mẹ chồng và em chồng méch lòng.

huồn tủi. Hay có khi chính người con dâu ý-nhị biết điều thì lại bị bà mẹ chồng, cô em chồng bới lông tìm vết để lấy cớ phàn nàn: nào cho ăn, cho nóng chẳng ra gì, nào con dâu, chị dâu cậy chồng nuôi mẹ nuôi em, lên mặt hợm hĩnh. Họ lại còn bồng gió nghi ngờ mình bớt số để vốn riêng tay mình vẫn có quyền ấy. Chung quy chỉ khổ cho người chồng. Đàng này sự chi tiêu về người em chồng bà tuy cũng hơi tức thât, nhưng bà sẽ tránh được những điều tiếu, những sự ý eo nói trên, nó còn khó chịu hơn là nỗi tủi thâm trong lòng bà. Nếu bà nghĩ rộng hơn bà sẽ lại không thấy sự tủi cực chút gì. Đối với tiền của của chồng, theo danh nghĩa bao giờ cũng thuộc về người vợ, bà nên coi cô em chẳng qua như một người giữ két đồ dẫn cho anh, cho chị mà thôi. Bà cứ giữ thái độ thản nhiên làm như dù cô em chồng, hay bà hay ai ai nữa giữ sự chi tiêu bà cũng không quan tâm đến. Chứ nếu bà cứ để lộ mối hăm hực tủi cực ra, sợ cô em bà sẽ hợm hĩnh chẳng? Nếu mẹ chồng bà đã khuất chỉ có cô em chồng bà thôi, bà sẽ đòi lại quyền hành một cách dễ dàng, nói thẳng với chồng làm cho chồng phải công nhận cái địa vị của bà trong gia đình của bà và bà sẽ nhẹ nhàng bảo cô em: «trước chưa có chị, thì cô trông nom cho anh nay đã có chị để chị trông nom đỡ cô kéo chị mang tiếng lưỡi, cứ phải để chồng càng đáng việc nhà». Nhưng bà còn mẹ chồng, cô em chồng như các mượn oai hùm, nếu bà đòi lại quyền hành, bà mẹ chồng sẽ nói rằng quyền chi tiêu chính ở bà cụ; bà cụ bắt còn gái chợ búa đỡ dẫn đó thôi. Vậy tốt hơn trong một khoảng thời gian nữa bà đừng nghĩ ngợi gì về cái quyền chi tiêu tiền nong của chồng bà làm ra mà mua náo chuốc phiền vô ích.

Còn việc nhà chồng bà, tuy có vợ mà vẫn bàn bạc với em có lẽ là tại thấy bà mới về làm dâu chưa am hiểu chăng? Vậy bà phải sẵn sóc đến những việc xảy ra trong gia đình từ trước và bây giờ, khi chồng bàn bạc với cô em mới có thể len vào câu chuyện rồi dần dần mới lấy lại cái địa vị người cổ vấn quan trọng nhất trong gia đình. Thường ngày bà vẫn phải tỏ một thái độ chín chắn, người lớn, thì chồng bà mới đủ tin ở sự hiểu biết của bà mà bàn bạc chuyện của nhà can hệ.

Cô em bà đã lớn chắc rồi cũng sắp lấy chồng, có ở với vợ chồng bà lâu lắm cũng vài ba năm nữa, khi đó dù chẳng cần mưu tính ả ở khôn ngoan, cái quặng hành của bà sẽ về bà cả, vậy trong thời kỳ em còn ở nhà với vợ chồng bà, dù bà có nhịn nhục để giữ sự hòa khí cũng là một điều rất hay rất tốt!

BÀ MAI PHƯƠNG. — Đọc lá thư của bà cho biết câu truyện người thương lưu nọ đối đãi với vợ như thế, tôi bất bình nóng nảy cả người. Hẳn đã lãng tâm lương tâm như thế chắc người vợ đối với hẳn cũng hết cả tình và dù quặng-luẩn cũng vô ích, thêm đau khổ mà thôi. Vậy bà cứ bảo người vợ còn bị hẳn đánh đập dã man nữa thì lập tức đi tỉnh khác lần cần đây mà xin giấy chứng thương rồi làm đơn ra tòa xin ở riêng và buộc hẳn cấp lương cho. Cần phải có vài ba người danh giá sẵn lòng thương cái thân cô thế cô của người đàn bà đó làm chứng cho. Nhưng trước khi hành động quyết liệt người vợ nên về thưa trước với bố mẹ chồng vì bố mẹ chồng vẫn thương con dâu, cái tình thương ấy người đàn bà nọ phải biết giữ gìn vì rất có lợi cho mình, nếu người đó còn muốn đoàn tụ với chồng, còn muốn giữ địa vị chánh thất.

CÔ HẠNH (Hải-phòng). — Tại cô theo đuổi suốt suốt chàng nên chàng mới tỏ thái độ đó. Cho người thân tin đến xin lại thư người ta không giả, cũng thôi, đừng nản nèo càng xui họ có ý tưởng lợi dụng những lá thư đó! **T.L.**

**MÙA HÈ NĂM
1943**

Bản hiệu đã sửa lại các kiểu Sandale về vụ hè này, rất nhẹ nhàng lịch-sự và thanh-nhã «dị thường» khắp các nơi chưa đâu có, kiểu mới lại bền nhất Mong Quý Bà Chiếu Cỏ

malson
QUÊ LAM
n° 6 rue de la Laque
HANOI

**Quý bà !
Quý cô !**

muốn có giày tốt, đẹp, bền và dễ đi, không đau sánh kíp xin mời lại hiệu :

QUÊ - HIÊN

36 - Hàng Bò, - 63

HANOI

sẽ được
như ý !

Về Cuộc Thi Dịch Bài Thơ

Kỷ - niệm ngày giỗ Hai Bà

Như lời đã tuyên-bố, tất cả có hơn 1000 bạn dự-thí. Những bài đó chúng tôi đều chuyển-giao đến cụ Bùi-Kỷ để người định-đoạt hơn kém. Nay cụ Bùi đã chấm xong. Cụ sẽ có một bài riêng nói về cuộc thi. Đây mới chỉ là trích những câu dịch, hoặc theo thể thất ngôn, hoặc theo thể lục bát mà cụ phê là được. Bạn đọc hãy đón coi bài của cụ Bùi và kết-quả ở một số sau.

Bài thơ chữ Hán

Gia-quốc cừu thâm bất cộng thiên
Hồng quần tâm-sự chiếu thanh biên
Chỉ lân mã cách thành không ước
Trừ-chương sinh hoàn quốc thước
niên

My - thành tự lập nhất sơn hà
Chính thị Đình, Lê đại - Việt - gia
Đồng - trụ dĩ trầm di hận tại
Hát - giang bất tận nộ phong - ba

Việt-Nam bản thị Long-Tiên chủng
Lạc - nữ do truyền tử muội hùng
Nam - Quốc tưng nhiên quy định
phận
Thiên thư mặc tin, tin nhân công

THỂ TỬ-TUYỆT

(Tiếp theo)

Thâm thù quyết chẳng đội trời chung,
Sử sách còn ghi chuyện má hồng.
Nghĩ then thùng cho chàng quốc thước,
Lời thề « da ngựa » hóa ra không.
BÀ TRẦN-BÍCH-DZU
Bệnh-viện Lanessan
Hanoi

MÈ - LINH gây dựng một sơn-hà;
Dòng giới ĐÌNH LÊ đất Việt nhà!
Sông HÁT nổi bằng cơn sóng gió!
Cột ĐỒNG tuy khuất, hận khôn nhòa
Mlle. ĐOÀN THỊ HỢI
Ninh-Binh

Nước nhà thù chẳng đội trời chung,
Thanh sử treo gương bóng má hồng.
Da ngựa liễu thân mừng được thoát,
Về khoe quốc thước nào người không?

Rồng tiên một giếng then cho trai,
Lạc nữ hai bà giới cả hai.
Dục, chán đã đành riêng phận gái,
Nếu tin lời sách, biết công ai.
ĐÀO NĂNG TÍNH

Chẳng đội trời chung giận nước nhà,
Sử sách soi rõ mặt quần thoa.
Bọc thầy gia ngựa thương lời hảo,
Sống sót bản khoán lúc tuổi già.

Bờ cõi thành My dựng một mình,
Nước nhà chính thống trước Lê-Đình.
Cột đồng đầu lập, chưa người giận,
Sông Hát còn reo sóng bất bình.
LÊ-T-TÂM

Thành My riêng dựng một non sông!
Đại-Việt Đình - Lê vốn một giống,
Đã mất cột ĐỒNG còn hận lớn.
Sông cồn sông Hát, giận khôn cùng!
CHU THIÊN
23, Route Sơn-tây
Hanoi

Giống dõi Tiên, Rồng há phải chơi,
Chỉ em gái Lạc tiếng muôn đời;
Nước Nam phận định dù chẳng tá,
Tia ở người hơn ở số trời.
Mlle. NGUYỄN-THỊ-CHINH
N° 59, Rue de Sinh-Từ
Hanoi

Thù nước, thù chồng, chẳng sống chung,
Sử sách soi thấu dạ anh hùng.
Thương ai da ngựa hồng thầy bọc,
Nhờ ước năm xưa hóa nói không.

Giống vốn Giống, Tiên, giống nước nhà,
Anh hùng chẳng những bọn giai ta.
Dù rằng phận-định thiên-thư đó,
Nhưng có nhân - công mới được mà!
ĐÌNH-BẠCH-LÝ
Hưng-yên

Thù nhà hận nước nặng nhời thề...
Tâm sự hai bà sử chép ghi.
Họ Mã hóa ra người phụ ước:
Nguyên phong gia ngựa lại mang về!
Mlle. VŨ-THỊ-UYÊN-DUNG
N° 4, Rue Vieille des Tasses
Hanoi

Rồng, Tiên, giống ấy, giống đầu ra,
Hai gái anh - hùng cũng gái nhà.
Đã hẳn nước Nam giới định phận,
Có giới mà cũng có người ta.
ĐÌNH-PHAN-LONG
Hưng-Yên
(Còn nữa)

MUÔN ĐẸP và sông lâu

(Tiếp theo kỳ trước)

ĐIỀU THỨ BA.

Tắm gội.

Buổi sáng nào cũng phải rửa
từ đầu đến chân hết sức nhanh
chóng.

Da cũng biết thở như bộ phận
hô hấp. Nó giúp cho quả tim
chạy đều hòa, vậy ta phải cần
thận mà chăm nom đến nó. Buổi
sáng nào cũng phải rửa mặt,
cổ, chân v.v... 15 ngày một
lần phải tắm bằng nước sà
phòng, tắm lâu nhất là hơn
10 phút. Làm như thế cũng chưa
đủ vì đó là ở phần ngoài, phải
rửa ráy cả phần trong ở chỗ mồ
hôi thoát ra ngoài. Vậy mùa
nực phải thở cho đều và nhiều,
nhưng về mùa rét, hơn nhất là
chạy thông thả một lúc, rồi lấy
khăn tay khô lau sạch mồ hôi đi.
Rửa ráy da để chưa đủ được,
vậy phải nuôi nó bằng một thức
ăn riêng nghĩa là gió, ánh sáng
mặt trời nữa.

ĐIỀU THỨ TƯ

Sự sạch sẽ

Vệ sinh chú trọng rất cần thận
từng việc rất nhỏ, ta phải nên để
ý tất cả những điều dưới đây,
sẽ tránh được nhiều bệnh nguy
hiểm.

1.) MỒM. Mồm là cái hổng
của sở của các thứ vi trùng tụ
lại, có thứ vi trùng rất nguy
hiểm có thể làm thiệt đến tính
mệnh cho người ta như bôn.
Biết bao nhiêu bệnh tật của loài
người phần nhiều do vi trùng
ở mồm mà phát ra cả. Những vi
trùng nhỏ ấy nó ở trong mồm
nó làm hư hại răng, bị đau có
khi làm rụng hẳn đi nữa. Thiếu
răng thì công việc nhai thức ăn
làm việc không được đầy đủ, rồi

(Xem tiếp trang 8)

CHỈ VÌ BIẾT GIỮ GÌN DANH TIẾT

một cô gái tâm thường trở nên ngang hàng một vi Quốc-Mẫu

THU-THU thuật

Ô gái đó tên là Bertin sống dưới đời vua Lu-y thứ mười sáu. Con một nhà danh gia ở một tỉnh nhỏ từ bé cô đã tỏ ra có trí thông minh, nhanh nhẹn tuyệt vời. Một mụ đồng cốt đã tiên đoán sau này cuộc đời cô sẽ lấy lưng danh giá, giàu sang. Cô sẽ ra vào nơi cung điện và có vô số người nâng giãi áo cho cô (về thời đó những người đàn bà quý phái đều mặc áo giãi lê thế). Tin lời mụ đồng cốt lại sẵn có trí tiền thủ rất háng hái, năm 16 tuổi Bertin một mình đến Paris.

Cô đi vào làm thợ khâu trong một hiệu thời trang phụ nữ có danh hồi bấy giờ. Thông minh, vui vẻ, xinh đẹp lại khôn ngoan cô rất được lòng yêu của chủ và khách. Muốn cho tên mình được mỹ cảm với khách hơn, cô đem thêm vào cái tên Bertin của cô một cái tên bay bướm đẹp đẻ nữa là Rose.

Vậy Rose Bertin cũng như các bạn đồng nghiệp ngày ngày chạy loăng quăng khắp các phố phường ở Paris giao hàng cho khách, nhờ vậy nàng được quen biết với các bà mệnh phụ: nữ công tước de Chartres, bà công chúa Lamballe. Bàn tay khéo léo của nàng chỉ cái một cái lông, sửa lại một giải ruban, là cái mũ đã có vẻ ngộ nghĩnh đặc biệt! Vài lời tán tụng ý nhị nữa thế là khách khó tính cao quý đến đâu cũng yêu mến chịu phục tài nàng.

Nhưng không phải cái khéo léo cái ý nhị, cái tài luôn luôn chế ra một mới, sự cần cù chăm chỉ đã đưa nàng tới bước vinh quang. Người con gái ấy có một phẩm cách khác thường và chính cái phẩm cách đó mới là bậc thang cho nàng leo lên đài danh vọng.

Nguyên nàng thường vào Hoàng cung giao áo quần giầy mũ cho nữ công tước De Chartres.

Công tước De Chartres gặp nàng đề ý tới vẻ xinh đẹp của nàng và hứa tặng nàng kim cương châu báu, xe ngựa nhà lầu nếu nàng ưng làm ý trung nhân của công tước. Thử nghĩ thời bấy giờ tuy trong dân gian đã ngấm ngấm một cuộc đánh đổ vương quyền, nhưng nhà vua vẫn được tôn sùng, vua cháu chúa đều là những bậc một tiếng nói, một cái đưa mắt đủ là một ân điển vinh vang, ngay những kẻ thần thế còn sờ nhau cầu cạnh, thế mà một cô thợ làm thường thì lại rưng rưng.

Rưng rưng cả sự giàu sang mà công tước hứa tặng nàng. Nàng đỏ mặt, song nhất định chối từ.

Công tước không ngờ một ả thợ thuyền bình dân lại dám từ khước ái-tình và sự giàu sang của mình, đâm căn, dọa sẽ dùng cường lực bắt cóc nàng. Nhờ gã lính hầu công tước mách cho biết, Rose Bertin hết sức giữ mình.

Một hôm Rose đang ngồi tại phòng khách nhà nữ hầu tước d'Usson để bàn về cái kiêu mĩ của

nữ hầu tước, thì Công tước De Chartres tới. Nữ hầu tước d'Usson vội vã chạy ra đón rước Công tước vào phòng khách. Bà yên trí cô thợ đã từng ra vào nơi quyền quý tất am hiểu lễ nghi, lánh đi nơi khác rồi? Nào ngờ bà vẫn thấy Rose Bertin nghiêm nhiên ngồi sang cái ghế bình lịch-sự ngang hàng với ghế của công tước. Bà đưa mắt ra hiệu, bà dặng háng. Cô ả vẫn ngồi yên. Nữ hầu tước không làm cách nào được nữa đành phải nói thẳng:

— Cô không biết có Đức ông Công Tước ngồi đây hay sao?

— Bẩm nữ hầu tước có, tôi có biết.

— Biết, thế sao cô lại dám mạn thượng ngồi ngang hàng với Ngài như vậy?

— Bẩm nữ hầu tước không biết đấy ạ, nếu tôi ưng thuận thì lúc nào tôi muốn làm Nữ công tước De Chartres cũng được.

Công tước ngồi lặng thinh. Nữ hầu tước ngạc nhiên tưởng Rose Bertin hóa rồi. Rất nghiêm trang, Rose Bertin tiếp:

— Dạ, đúng thế đấy ạ. Người đã mang tất cả giàu sang, danh vọng để cảm dỗ một người con gái đáng thương, nhưng bởi người con gái ấy là tôi đây đã từ chối, nên người ta hăm dọa sẽ bắt cóc tôi.

Rồi nhìn thẳng vào công tước De Chartres, nàng nói thêm:

— Nếu Đức ông đừng quên cái địa vị của Ngài thì tôi cũng không bao giờ dám quên sự cách biệt giữa Đức ông và phận hèn này.

Nói đoạn, nàng đứng lên cúi rạp xuống đất chào Công tước và nữ hầu tước rồi lui ra!

(Xem tiếp trang 10)

DOCTEUR

HY

18. RUE RICHAUD, 18

(Đầu phố Hội-Vũ)

HANOI

Chữa các Bệnh

Chuyên-môn về:

Bệnh Đàn - Bà

CÁI ĐẸP VÀ NGHỆ - THUẬT

Họa-sĩ HOÀNG-LẬP NGÔN, một bạn trẻ yêu mỹ thuật, mê mỹ thuật, hiện đương lâu trên đường thiên lý trên chiếc xe ngựa MÉLY, để theo đuổi mục đích vẽ của mình. Dưới đây chúng tôi trích một đoạn trong câu chuyện của họa sĩ nói tại Hanoi trước khi xe Mély chuyển bánh để từ biệt thành Thăng Long.

... Thích vẽ và lại được rèn đúc trong mấy năm ở trường cụ Victor Tardieu tôi đã gần gũi và nặng lòng với nàng Mỹ-thuật. Tôi đã mê nàng. Trước còn vẽ chơi, vẽ luôn, vẽ mãi rồi đến thành họa-sĩ. Với gì cũng không nên chơi nữa, ngay cả với nàng Mỹ-thuật nữa. Bết vẽ, mê vẽ, xin phép các bạn, hơn mê người yêu. Mê có lúc tỉnh, mê người yêu lúc tỉnh là chán đó. Cứ thử hỏi các anh em họa sĩ ở đây có ai chán nàng Mỹ-thuật không? Chắc chắn không. Có chênh mảng với nàng, xa nàng, tạm bỏ nàng nữa, nhưng vẫn nhớ, chỉ vì hoàn-cảnh, hay đúng hơn, vì cơm áo, vì đồng tiền. Đồng tiền mạnh quá, làm chia rẽ được tình yêu, chia rẽ được đến cả nghệ-sĩ với nghệ-thuật nữa. Ai không cần đến nó sẽ là tiên. Tức mình quá nên thốt ra câu: một trái tim và một nhà tranh, một bút và một nàng, nàng Mỹ-thuật. Nhưng trời đất ơi, đâu có dễ thế và được thế. Phải lo nuôi cha mẹ già, lo nuôi thân, và oái oăm cho cái luật tạo-hóa, một cái luật đáng yêu, nuôi vợ và nuôi con. Đây đủ những bốn phận thiêng liêng ấy mới yên lòng, yên lòng để cảm tưởng rạo rạo, để tâm hồn bay tới thăm nàng Mỹ-thuật. Thì hộp sơn đã cạn, bút đã khô, tranh còn dở, cô kiều mẫu đã bỏ đi làm việc khác. Buồn không tả. Nàng Mỹ-thuật lại còn bảo: « Yêu em đi, mê em đi, rồi anh sẽ thấy đời có em là sung sướng, là tất cả, là mãi mãi ». Họa-sĩ ngắt lời ngay: « Thôi em lấy khoan nói, vì mê em, nên anh đi chỉ định ngã, không mê không nhớ sao anh lại hiền chữ hi-sinh. Từ lúc biết em, cho đến nay và mãi mãi. Khi mới biết, anh đã từng ngày ngày đi chân tới nhà em cách xa ba cây số, dù nắng hè chang chang, anh cũng nhẩy nhót hi hửng, nhẩy đến một phố bụi nhất Hanoi, phố Sinh-Tử, rẽ vào một ngõ đen ngầu nước cống rồi trèo trên những bậc gỗ ọp ẹp, lên một phòng gác lụp sụp trống không, trưa, anh ở lại đôi lòng với mấy củ khoai, nhỏ to với một cô bạn gái cũng như anh mê em đến nỗi không muốn về ăn cơm trưa. Ở nhà, ở chợ, ở phố, ở ga đầu mà không có vết chân anh, anh vẽ hết, vẽ luôn luôn. Ngày nghỉ đi về quê, nhìn trời xanh, mây trắng, nắng vàng, đất hồng. Phải học nhìn, phải để cảm: mấy cái nón trắng nổi trong đám sương mù, khen là đẹp, cái mặt đỏ của cô gái tát nước, đẹp, cái váy và trăm mụn, đẹp, đôi má của đứa bé ngoan, cặp môi của thiếu-nữ như cần được cho đến gốc tre đám bèo

Rừng Tu'ong-Tu'

Khe lá lung lay một mảnh chiều,
Dòng chuông son - tự đổ xiêu xiêu.
Đuộm buồn ly - biệt nào đây nhỉ!
Một ít hoàng - hôn vương mới đeo.

Dưới - dưới trăng lam nhạt khỏi mờ,
Mơ - hồ dấu vắng khúc tương - tư!
Hương rừng có ngợp sầu cô - tịch?
Đôi nhạn bay về, chân vắng thư.

Phấn đại, hương hoang vắng đợi chờ.
Mơ gì hương - phấn một chiều xưa!
Phong-lưu áo bướm huy-hoàng quá!
Sơn - cước du nhai cặp cánh hờ...

Nào phải tháng ngâu, ngày thất-tịch!
Rừng trong đêm lạnh lệ rừng - rừng,
Sầu như son phấn phai duyên - nợ,
— Một khúc tương-tư mấy nào-nùng.

HÀ-KHANG
(Thanh-Hóa)

đồng dạ sân đất, mái nhà tường rêu, gì cũng đẹp. Phải cố tìm thấy cái đẹp là cái dấu vết của nàng Mỹ-thuật để kín đáo ở khắp mọi nơi. Phải hiểu thế nào người đàn bà là một tác-phẩm bất hủ của hóa-công. Thấy tóc có màu xanh biếc, âm áp như có máu hồng chảy ở trong. Tóc rủ dịu dàng, đằng sau một tấm thân lụa.

Đôi má ửng hồng muốn sờ, khuôn mặt tròn nhẹ, cái trán phẳng, rắn, đôi mắt xanh đen dưới đôi vệt mày cong đậm-dà xa-lit như chân giò dưới cánh cây eo, cái mũi thẳng và có hình, cái miệng đỏ, mềm, êm như cánh hồng nhung. Nhưng khi nheo mắt lại toàn thể mặt chỉ là một cảm tưởng sao huyền của một người con gái ngây thơ. Cái cổ mịn màng tròn như nặn, đầu vai như đầu trăng mới lộ khỏi đám mây. Khác đôi má, đôi tuyết là toàn thật nhưng mà rắn, có màu xanh và màu hồng. Từ chân cổ, ngực soãi xuống dễ nhẹ nhàng ăn vào cái bụng thon thon.

(Xem tiếp trang 11)

SEN TỊNH - ĐỂ

TRUYỀN DÀI CỦA TRÚC - ĐƯỜNG

(Tiếp theo)

Hoài chống tay gương đây thì hoảng nhìn qua màn thấy Tú đương từ ngoài đi vào. Chàng cau mặt lại. Biết là Hoài không vui, Tĩnh bảo chàng:

— Anh lạ quá! Dầu sao người ta cũng do tấm lòng tốt mà đến đây. Anh có bồn phẫn phải tiếp đãi người ta như một người bạn.

Nói đoạn, Tĩnh lại quay ra phía ngoài, tươi cười:

— Chị Tú, mời chị vào đây.

Tú đến bên giường. Tĩnh mở cửa màn ra:

— Anh Hoài vừa đây xong.

Rồi muốn cho cái không - khí giữa hai người bớt ngột-ngập, Tĩnh kéo ghế đến sát giường.

— Chị ngồi xuống đây. Đây, chị trông mà xem có phải anh Hoài sát đi nhiều không. Thế mà còn cứ nhất định không chịu nhận là một bệnh-nhân thực-thụ kia đây.

Tú ngồi xuống ghế. Hoài nhìn nàng, rồi gương mặt tươi cười:

— Tại sao cô biết tôi ốm mà đến thăm tôi?

Giọng nói của Hoài đầy vẻ nghiêm-khắc, khiến lòng Tú se lại. Nàng nhớ lại hôm hai người từ - biệt nhau ở ca Hàng Cỏ, nàng có bảo Hoài thỉnh thoảng đến thăm nàng. Hoài đã trả lời một câu rất quyết - liệt: «Tôi bận, không có thì giờ đến thăm ai!» Thì đây, người thiếu-niên ấy bây giờ vẫn có cái thái - độ lạnh - lùng, dù chàng không phải đến thăm Tú mà chính Tú đến thăm chàng. Tú càng buồn hơn nữa khi thấy những lời nói và những cử-chỉ của chàng đối với Tĩnh có nhiều vẻ thân mật, tin cậy. Ôi! thì ra Hoài không buồn coi nà,

là một người em, một người bạn nữa, sau khi nàng đã không biết giờ tay ra nắm lấy cái bạnh-phúc tuyệt vời mà trời đã ban cho nàng. Mà lần này, tìm được đến thăm Hoài, nàng đã phải trải bao nhiêu giờ phút bồn-khoăn, lo lắng, nàng đã phải hy-sinh rất nhiều cái êm-ấm của gia-đình... Tìm đến thăm Hoài, có phải là sự dễ dàng đâu. Bao nhiêu xếp đặt, bao nhiêu tính toán, cả bao nhiêu cơ-mưu nữa kia đây. Vậy nàng có quívên đời hỏi ở Hoài một sự tiếp - đãi thành - thật, Hoài là người mà trong giờ phút này nàng đã yêu như người em gái yêu một người anh ruột, một người bạn yêu một người bạn vậy. Không một tư - tưởng lãng mạn nào sen lẫn vào óc người thiếu-phụ ấu cả. Từ lúc bước chân vào gian nhà này là một nơi mà đáng lẽ người ta sẽ cảm thấy người ta phạm tội khi người ta vượt qua ngưỡng cửa, từ lúc ấy, trái lại, Tú thấy lòng nhẹ nhõm thanh-thoát vô cùng. Nàng ao-ước giá được nắm ngay lấy tay Hoài mà thỏa-thức một cách rất thành-thực: «Anh ơi! Trong cuộc đời, chúng ta đã không có cái may mắn được chung sống, thì xin anh cứ yêu em, như người em gái ngày xưa của anh!» Ấy vậy mà nỗi lòng của Tú hình như không được Hoài hiểu cho. Hoài tiếp rằng thờ ơ và nói với nàng bằng cái giọng hất hủi.

Nghĩ như thế, bất giác Tú thở dài, rồi tiếp lời Hoài bằng một giọng nho nhỏ, buồn buồn:

— Anh hỏi làm gì? Hãy cứ biết đến thăm anh là đủ, Còn việc gì nữa biết, tại làm sao em

đến, thì hãy khoan.

Tĩnh cười:

— Chị nói phải đấy. Giờ không phải là lúc người ta cần vịn nhau về những chi-tiết vụn vặt của cảm-tình. Anh Hoài lắm lúc như đàn bà.

Nói đoạn, Tĩnh bước ra phía nhà ngoài:

— Anh tiếp chuyện chị Tú nhé! Tôi phải thu xếp ít thứ lặt vặt để ngộ chiều nay anh Trần có về...

Hoài nhìn theo mặt lộ vẻ bàng-khuâng:

— Thì chị đi phải không?

Rồi làm ra bộ khỏe mạnh:

— Tôi khỏe rồi, khỏe rồi, không cần ai quan tâm đến tôi nữa đâu đấy nhé!

Tĩnh dừng lại mỉm cười:

— Anh hãy cứ biết là hiện lúc này anh vẫn còn cần đến anh Trần và tôi.

Tú chêm vào:

— Anh đã khỏi thất đầu mà bảo không cần phải săn sóc nữa.

— Có đừng lo! Tôi khỏi thật rồi!

Chưa lâu neo Tú thấy tiếng «cô» Hoài gọi nàng nó rùng rưng đến thế. Nàng quay mặt đi không phải để giấu một sự cảm - động nữa, nhưng có lẽ là để giấu một sự oán hận. Ừ, tại làm sao Hoài lại có thể cứ đem cái giọng ấy để đối đãi với nàng. Hoài không yêu nàng nữa, đã đành. Nhưng ít nhất Hoài phải hiểu cái khổ tâm của nàng lúc này và thương nàng chứ!

Hoài lại gương ngời dậy, tựa lưng vào tường. Tú nhìn kỹ Hoài thấy chàng gầy sút đi nhiều, mặt mũi thì hơi phờ hộc hác. Nàng chép miệng:

— Anh mới ốm có mấy hôm mà trông người đã khác trước.

Lại một nụ cười gương-gạo nở trên môi Hoài:

— Paong trần lấm, lại đau ốm nhiều, còn gì là xuân sắc cho vui mắt thiên-hạ kia chứ!

Câu nói như một lời chửi rủa

ném thẳng vào lòng tự-ái của Tú. Hai má nàng nóng bỏng. Hai mắt nàng long lanh. Nàng quay nhìn thẳng vào Hoài:

— Anh Hoài, em xin nhắc anh rằng anh không có quyền «mặt sát» mãi một tấm lòng. Em đến đây với một tấm lòng ngay thẳng, trong trắng, anh đừng bôi nhọ tấm lòng ấy!

Lời phẫn-khích của Tú khiến Hoài ngạc-nhiên chàng im lặng. Hai mắt chàng nhìn đắm đắm. Hình như lời Tú vừa gây ra một phản - động - lực trong lòng chàng. Thốt - nhiên Hoài cảm thấy chàng vô - lý, chàng tàn-nhân. Một cảm - giác hối - hận menh mông tự nhiên tràn an trong cái đầu óc cương-quyết ấy. Trong một phút, Hoài nhớ thoáng qua cả những việc cũ, nhưng cũng trong một phút chàng thấy những việc cũ ấy không còn có nghĩa nữa bên cuộc đời hiện tại của chàng, cuộc đời đầy lòng bác ái, đầy lòng thương. Người đầu bà ngồi trước mặt chàng đã trở lại với chàng với một tấm lòng đầy hối hận, thì sao cứ bấu víu vào những tư tưởng ích kỷ để ruồng rẫy tấm lòng ấy. Như thế, chàng sẽ thiếu độ lượng, thiếu tâm hồn, thiếu cái giáo dục về tình cảm. Nghĩ như thế, bất giác Hoài thấy mình nhỏ nhen, chàng nhìn Tú giây phút rồi gọi giắt:

— Có Tú!

Tú ngẩng lên nhìn Hoài. Hoài nhận thấy hai mắt nàng ướt ướt.

— Em Tú! Em tha lỗi cho anh!

Không một lời nói nào có cái hiệu quả của trận mưa xuân làm tươi hẳn bông hoa đương héo hơn ủ rũ như câu nói đầy vẻ cảm động thành thực của Hoài. Tú cứ nhìn Hoài chân chân, hình như nàng chưa dám tin hẳn. Hoài nằm xuống, nói nhỏ nhỏ:

— Em vẫn có thể coi anh như một người anh ruột ngày trước, và tha lỗi cho anh đã làm em phiền lòng.

Tú rút mùi xoa lau nước mắt. Những giọt lệ này cơ đáng là giọt lệ sang sướng.

<

Tình lúi cúi xếp những vật lặt vặt vào chiếc va li con, trong khi Trần hút thuốc lá nhìn ra bên ngoài qua khung chiếc cửa thấp. Trời lại vừa mới đổ xuống một trận mưa lớn. Đường xá lầy lội bẩn thỉu. Bãi Ngã-dĩng vắng ngắt, những lớp cầu Sông Cái như ẩn trong cái màn phớt tím của một chiều thu bắt đầu có sương.

Trần bỗng quay vào trong màn hỏi Hoài:

— Vậy ra anh đã tiếp chị Thiện?

Hoài chưa kịp hiểu thì Trần vội nói luôn:

Chị Tú ấy mà!

— Đã, và nhờ việc ấy mà tôi mới nhận thấy một điểm kém của lòng người.

— Anh triết - lý nghe cho vui một lát nào.

— Chả triết lý gì cả. Tôi nhận thấy rằng tuy ta đã cố chau dốt lấy những cái tình cao quý mà ta mệnh danh là lòng nhân từ, lòng bác ái, lòng thương, rút cục lại ta vẫn chưa gột sạch được cội rễ của một tấm lòng mà trời đã phú ngay cho ta từ lúc sơ sinh...

Trần gật đầu:

— Là lòng vị kỷ!

— Đúng đấy, và xuất nữa tôi đã phạm vào một tội lớn đối với tấm lòng rất tốt của cô Tú.

— Thì ra ở đời phải học mới làm được ông thánh. Anh đã có một bài học để làm ông thánh rồi đấy, may mắn thực.

Rồi Trần nghiêng giọng lại:

— Dầu sao, chị Tú bây giờ cũng là một người đàn bà có tâm hồn. Mà tìm được người đàn bà có tâm hồn, bất cứ ở thời-đại nào cũng vậy, có phải dễ đâu.

(Còn nữa)

TRẢ LỜI ĐẸP

CÔ VÔ DANH Hanoi.—1) Da hay bắt nắng và sần sùi mụn dùng crême Tsar và lait d'amande. Tôi dùng sữa nghiền với khoai tây bôi lên mặt. Để 15 phút rửa nước hơi nóng 2) Nước cà chua không biết chế bôi hại da mặt vì có nhiều axit chua (acide) quá. Tốt hơn dùng lait de concombre là chất có nước dưa chuột, da sẽ mịn 3) Đó là đau mắt hột. Làm sao có biết được, phải đi bác-sĩ chuyên môn ngay, kéo dài lâu khó chữa.

CÔ DUYÊN.— Vui lòng mua dầu có thuốc trứng cá và eau oxygénée. Có cử sai người cầm tiền lời tóa-báo, nhớ cho biết eau oxygénée dùng thứ 10 volumes hay 20 volumes.

CÔ DUNG Hai-duong—1) Đó là chàm hơi g, có gỏi 5p. và 1p. cước phi chúng tôi mua dầu thuốc. 2) Axonge tức là mỡ lợn: một phần mỡ (chín) thì 2 phần với. Lấy kim sạch nhét vào rồi bôi vào. 3) Lait lãn thuốc trứng cá 16p.50, 2p. tiền cước. 4) Vừa, không nên làm béo thêm.

CÔ P. D Phát-diệm.— Dùng lait d'amande douce.

CÔ MINH Tây ninh.— Như thế người ta kêu là hai cầm do ở thừa sanh ra. Phải làm massage bằng cách này: sáng sáng khi mới ngủ dậy lấy crême tốt nhẹ tay vuốt từ gò má xuống phía cổ. Vuốt như thế chừng 15 phút. Phải 1, 2 tháng mới có kết quả. Ít ăn đồ mỡ.

CÔ TÀI Phúc-yên.— Đã nhận được ảnh có gỏi. Với về mặt ấy tóc chải bằng, lông mày kẻ thẳng. Đa

ấy dùng phấn Rachel n° 1 pha với mauve, son màu grenade và má hồng mardarine. Son đánh đậm ở vành môi dưới, lột ở phía trong thì người coi có cảm tưởng rằng môi mình đầy.

BÀ QUỲNH Thanh-hóa.— 1) Làm, cho con bú, vú không phải vì thế mà xấu. Có người cũng đã làm như bà, không bao giờ chịu cho con bú rồi sau vú teo đi gần như vú đàn ông. Nếu vì con bú mà vú có hơi chảy thì đã có thuốc làm cho săn lại. 2) Cuống rốn (rún) không rụng và thối thì rửa bằng thuốc permanganate de potasse, thấm khô, rắc peroxyde de zinc hay bằng bột này:

Poudre de quinquina gris 15gr
Poudre de Tanin 2gr
Poudre d'acide borique 3gr

CÔ BÌNH Tuyên-quang— 1) Đã gỏi lait d'omelette 2) Dùng nghệ bôi vào chỗ chân. 3) Đánh phấn hồng ở khắp nửa má như vậy là theo lối Mỹ. Nước ta là giống da đỏ, đánh thế không sao, chứ mình đánh không hợp. Với cô đánh ở dưới gò má, chệch về phía tai một chút.

Cô Bạch-Lâm (Thanh-hóa).— Được, 10\$00 một lọ.

Bà T. T. (Nam định).— Thế là có mang.

Cô Lan-Hương (Tam-kỳ).— Giá 10\$00 một lọ 2) Thuốc tàn nhang 5\$00 3) Răng cô em thế là do máu xấu, uống thuốc bổ huyết 4) Bột quinquina bôi nhưng tay làm cho mình táo, vậy mùa nực uống ít chút.

Cô Ngọc-Liên (Ô-môn).— Đã nhận được mandat. Mua lotion capillaire gỏi 10\$00 thêm 2\$00 cước phi. Hạn báo đến 17-10-43 hết.

Những người Đông-Pháp có thể nói rằng: « Cái gì của Pháp, tức là của ta » mà không sợ trái với nền nếp cũ, không sợ phải ruồng bỏ cái di sản tinh thần của ông cha ».

MUÔN ĐẸP và sống lâu

(Tiếp theo trang 3)

những thức ăn bị nhiễm không kỹ làm hại cho sự làm việc của dạ dày. Sau khi bữa cơm nhất là trước khi đi ngủ phải đánh răng cẩn thận, nếu không chăm nom gìn giữ sạch sẽ thì những vi trùng ấy sẽ được thả lỏng tung hoành để truyền những bệnh vào trong người ta được.

Đánh răng xong phải rửa súc miệng bằng một lượt nước sát trùng nữa (ví dụ eau dentifrice). Ta phải nhớ rằng đừng đưa ngón tay, cán bút, đầu bút chì lên mồm vì những thức đó không lúc nào sạch cả.

2) TAI. Lấy một cái que con dùng bông non quấn ở đầu cái que đó, dùng vào rửa hay eau de cologne rồi đem ngoáy đi ngoáy lại rất nhẹ trong tai.

3) TÓC. Không nên để tóc rối bù, sáng nào cũng phải chải đầu bằng lược hoặc bàn chải cứng. Cứ 15 ngày một lần phải gội đầu bằng nước xà phòng, rồi phải làm cho khô tóc ngay, chớ để ẩm.

4) MÓNG TAY. Phải cắt cho thật ngắn.

(Còn nữa)

Lược dịch cuốn « POUR VIVRE CENT ANS » của bác-sĩ Pascaul và Georges Moreau.

LÊ - THỊ - ĐAT và THANH THỊ PHƯƠNG

KỶ SAU: Tập cho quen tính

CÁC CHỊ EM YÊU THƯƠNG ĐỀU NÊN CÓ 1 QUYỀN THI-CA HỢP TUYỂN ĐẦY ĐỦ

vậy xin giới thiệu với các chị em một quyển nghiên cứu thơ và trích thơ rất có giá trị

Thi-Nhan Việt-Nam

(1932 - 1941)

của HOÀI-THANH và HOÀI-CHÂN

LẦN IN THỨ HAI ĐÃ CÓ BẢN TỪ ĐẦU NĂM 1943

Hơn 400 trang — gần 40 bức ảnh. Bìa của Họa-sĩ Nguyễn-đỗ-Cung

GIÁ BÁN: loại thường 4\$25; loại bouffant; hảo hạng 7\$00; loại verge baroque crême 20\$00; (xin gửi thêm 0\$50 tiền cước)

NGUYỄN-DUC-PHIÊN xuất - bản boite postale 34, Hué

AI AI PHU - MẪU

(Tiếp theo trang nhất)

Dần dần những nước như Đức, Bỉ, Hòa Lan, Lục Xâm bảo đến bắt chước rồi sau mới đến Thụy Sĩ và Pháp.

Chúng tôi ao ước rằng từ năm sau Ngày Lễ Các Bà Mẹ ở Đông Dương sẽ được kỷ niệm một cách long trọng và phổ thông hơn trong dân chúng, để nhắc nhở mọi người như đến công nước nguồn, non Thái.

Từ xưa dù không có ngày lễ kỷ niệm các bà mẹ nhưng dân Việt Nam cũng như hầu hết dân tộc Á Đông đều coi trọng đạo hiếu, các bà mẹ hiền, các người con hiếu đều được nhà vua tưởng lệ, ban ân điển. Hầu hết sách, truyện phổ thông trong dân gian đều ngụ ý khuyến hiếu. Bởi vậy ngày xưa những sự bất hiếu bất mục thực là hiếm có, cái tội bất hiếu nhiều khi phải chịu đến cái hình phạt lăng trì, voi giầy ngựa xé.

Thời nay, lòng hiếu thảo của người ta có suy kém đi. Những trào lưu cũ mới xung đột cũng ảnh hưởng đến chữ hiếu, làm cho người con như bột lông tôn kính ngưỡng mộ cha mẹ. Lại những thị dục ích kỷ, những quan niệm sai lầm về thuyết cá nhân càng làm cho cái giá trị liên lạc của người con đối với cha mẹ bớt vẻ thiêng liêng, kém tình tha thiết. Họ coi công sinh thành của cha mẹ như là một sự dĩ nhiên, để ra họ thì phải nuôi nấng họ vậy chứ có gì là công là ơn. Chẳng thế có kẻ làm con dâm nhờn nhờn bảo cha mẹ:

— Ai bảo ông bà đẻ ra tôi để phải nuôi tôi? Ông bà nuôi tôi thì nay tôi cũng nuôi lại ông bà

đấy. Ông bà còn phàn nàn gì!

Thật không còn một sự quái gở nào quái gở hơn thế nữa!

Than ôi! Nếu chỉ lấy một ngày hai bữa cơm nuôi cha mẹ để trả hai bữa cơm cha mẹ nuôi ta lúc thiếu thời, cái đạo hiếu chẳng rẻ giá lắm ru! cơm, áo trả lại cha mẹ được nhưng còn cái công nung niu bú mớm, cái sự lo sợ bồi hồi khi con ốm, những điều toan tính khổ tâm để mưu cho con sự ấm no và trên tất cả, cái tình thương yêu con là nguyên nhân, là động lực tất cả những hy sinh của cha mẹ trên kia, ta sẽ biết định giá nào để trả cho con? Cái tình ấy cũng chỉ lấy tình mới trả được muốn một mảy thôi! Huống chi cái tình của cha mẹ đối với con cái bao giờ cũng như bao giờ, nào có hề thay đổi với thời gian, với những trào lưu của thời đại? Nó ở trên hết thấy những sự biến đổi ấy, cho nên kẻ làm con không nên lấy sự mới cũ bất đồng ý với cha mẹ, lấy cái thuyết cá-nhân để giảm lòng tôn-kính mến yêu cha mẹ!

Muốn cảm cái tình mẹ đối với con sâu xa thâm thiết ngần nào ta hãy nghe một người đã nếm đủ sự cay đắng ở đời, than thở:

— Đời lừa ta, bạn lừa ta, tình lừa ta, nhưng chỉ có cha mẹ ta không lừa ta bao giờ! Chỉ có mẹ ta chia sẻ thực tâm với ta những nỗi đau khổ thất vọng mà thôi!

Thực không còn lời tán tụng nào vinh dự hơn cho cái tình cha mẹ đối với con!

Ngày lễ kỷ niệm các bà mẹ đã qua rồi nhưng tâm tưởng chúng ta lúc nào cũng nên kỷ niệm cái ơn trời bề!

T. B. Đ. B.

Mứt gừng xăm

CÁCH MUA VÀ CHỌN GỪNG

Mua gừng mua thứ họ mới nhỏ để cho mú gừng không thấm vào gừng được.

Có hai thứ gừng: gừng sề và gừng trâu; gừng trâu người ta bỏ nhân lúc trồng nên củ gừng to và mập; gừng này làm mứt xăm thì đen mứt, chỉ làm gừng lát mà thôi. Còn gừng sề nhỏ củ vì không bỏ nhân và lại trồng nơi đất cát củ gừng ruột trắng nên làm mứt trắng. Xem củ gừng nào to bề trong ruột tím tím là gừng trâu, còn gừng sề nhỏ dài củ bề trong ruột trắng vàng lạt.

CÁCH LÀM GỪNG.

Mua về gọt vỏ ngâm chút muối (phải ngâm muối sống đường ngâm muối rang mà đen mứt) rồi chườt nhón nhón cho đẹp nhánh gừng. Bỏ qua nước lạnh đem nạo 1 chút chanh rồi xăm cho kỹ, xả cho kỹ rồi phơi nắng. Đem luộc nước chanh rồi xả lại cho thật kỹ, mới đem rim. Xăm rồi làm liền đường để cách đêm, đường thắng trứng gà lọc cho kỹ để 1 chập cho hơi tới đường mới bỏ gừng vào vùi kín tro đường cho nóng than quá. Lúc sờ miếng mứt gừng dính tay như thế là đường đã thấm kỹ trong miếng gừng thì lấy tre làm một cái vòng để trong miếng than rồi gát ngược miếng gừng lên lấy thìa xối nước đường cho láng miếng mứt. Miếng mứt gừng khi rim láng đường và nhón miếng gừng là khéo; còn trắng vàng hay trắng trong còn phải tùy thứ gừng ít muối hay nhiều muối và nước đường trắng hay đỏ nước.

(Xem trang sau)

Gia Chánh

(Tiếp theo trang 9)

Bánh dẻo dứa

Một cân bột nếp, 1 cân đường
thăng lấy nước. Mút bixát bột nếp,
Mỡ xát bột nếp.

Mút thơm xát nhỏ rồi đem các thứ
nhân ấy trộn với bột nếp và nước
đường thăng rồi, lấy chút phẩm vàng
hoà để bỏ màu cho đẹp. Dừa nạo nhỏ
xả sạch phủ trắng cả bánh rồi đem
cắt từng miếng vuông.

Chả tôm

Tôm mua về lột vỏ bỏ đầu đi rồi và
lấy chỉ đi, cho một ít muối vào tôm,
bóp cho lỵ rồi đem xả sạch. Lấy một
tỷ phen bỏ vào nước lá đem ngâm
tôm một lúc cho dễ ăn được giòn; xong
bỏ tôm vào cái khăn sạch vắt ráo cho
vào cối đâm thật nhuyễn bỏ tiêu hành,
nước mắm, lòng trắng trứng vịt và một
đĩa thái rồi như hồ tiêu. Lấy một
miếng lá chuối cắt tròn bằng cái đĩa
thoa nước mắm hoặc mỡ rồi đem
tôm lên đó mà đem hấp. Gỡ chín
thoa mặt lòng đỏ trứng vịt và lúc
thoa nhớ mở nắp quả bay nổi ra.

Cô PHAN-LAN-BUÔNG (S. T)

Trả lời gia chánh

Cô AN. — Tôm chưa luộc thì màu
vỏ xanh xanh trắng trắng, mà khi
luộc rồi vỏ đỏ, là vì vỏ tôm có
chất vỏ và chất chitine (enveloppe
chitino-calcaire) chất này vào nước
sôi thì tan đi, chỉ còn chất vỏ
màu đỏ.

Cô BẮC. — Không nên ăn nhiều đồ
hấp vì đồ hấp có rất ít sinh tố
(vitamine). Ăn nhiều tất mắc bệnh
long răng (scurbut).

Nên dùng

NHÂN-TẠO

H U Y Ế T

Thứ thuốc bổ
huyết tốt nhất
của các bà
và các cô

Giá mỗi chai 1\$20

HỒNG-KHÊ DƯỢC-HÀNG

75, rue des Paniers — Hanoi

chỉ vì biết giữ gìn danh tiết

MỘT CÔ GÁI TÂM THƯỜNG TRỞ NÊN NGANG HÀNG MỘT VỊ QUỐC MẪU

(Tiếp theo trang 4)

Câu chuyện nhanh như chớp,
truyền khắp kinh thành trong
những nơi đài các, bay cả đến
tai vua và Hoàng-Hậu Marie
Antoinette. Người ta vừa kinh dị
vừa thán phục tấm lòng kiên trinh
và sự gan dạ của nàng dám đương
đầu với một vị hoàng thân quốc
thích! Các bà mệnh phụ đều so
ước biết nàng. Nàng thôi không
làm công chúa tự lực đứng ra mở
một cửa hiệu thời-trang. Hoàng-
Hậu Marie Antoinette tính vốn
dòm dang lại mến tiếng nàng mới
dùng vài thứ trang-sức của nàng
đã chịu tài khéo léo, và công nhận
nàng là người thợ thời-trang chính
thức của mình. Từ một cái giải
mũ đi nữa đến những cái áo mặc
trung những ngày đại hội, nhất
nhất cái gì mang trên người
Hoàng-Hậu đều do nàng định đoạt
về kiểu may cắt. Nàng tự dora vào
bất kỳ giờ nào trong cung Hoàng
Hậu, và bàn bạc với Hoàng-Hậu
về các kiểu các mốt không cần
giữ gìn một chút nghi lễ gì cả.

Ở hiệu nàng lúc nào cũng đông
đặc những bà mệnh phụ tranh
nhau đến xin nàng một kiểu áo,
một kiểu mũ. Cái tài sáng chế biến
hóa của nàng vô cùng phong phú.
Cái gì nàng chế ra, rém « nốt »
ra ngày hôm qua thì đến hôm nay
nàng đã tuyên bố là cổ rồi. Và cái
gì nàng đã sáng chế ra, rém một
rê, thì phụ nữ sang khắp nước
đua nhau mà dùng, ai không có
cái mũ theo mốt mới của nàng thì
người đó là quê mùa. Marie An-
toinette là Hoàng-Hậu Pháp quốc
bấy giờ nhưng thực Rose Berlin
mới là Hoàng-Hậu của giới phụ
nữ. Họ nhắm mắt tin theo nàng,
họ như là những búp bê thụ động
mặc cho nàng vẫn soạn mặc sống
mặc áo đắp điểm vào thân họ
hàng nghìn thức phục sức luôn
luôn thay đổi. Họ thành nô lệ,
thành tín đồ của nàng. Chỉ bỏ

sự nhiệm màu của những giải ru-
bac, những miếng vải rực rỡ.
Mấy bà già cổ già xưa hàng rằm
chỉ đeo một cái áo, đứng trước
cái phong trào « mốt » quay như
chong chóng thì lấy làm thù ghét
nàng, song thù ghét mà vẫn phải
tuân theo nàng, vẫn rầm rập rũ
nhau đến châu chực ở cửa hiệu nàng.

Danh vọng của nàng lên đến tuyệt
vời vào một hôm Hoàng-Hậu ngự
du ngoài phố. Dân chúng đứng
chặt đường xem đạo ngự. Đoàn tùy
tùng gồm toàn những bậc hoàng
thân quốc thích. Rose Berlin cũng
đứng gần bao lơn nhà nàng với ba
mười cô thợ để xem. Khi đi qua
hiệu nàng, thấy nàng, Hoàng-Hậu
reo to :

— À, là cô Berlin !

Rose vội vàng cúi rạp xuống
chéo. Nhà vua ngồi cạnh Hoàng-Hậu
cũng nhòm lên mà nhìn nàng và
vỗ tay ra ý hoan nghênh. Đoàn
tùy tùng theo sau, các công chúa
hoàng thân quốc thích cũng bắt
chước nhà vua hoan hô. Rồi
dân chúng cũng hoan hô phụ họa
theo. Thật không còn cái danh
vọng nào to tát bằng : tiếng nàng
càng lừng lẫy...

Như đã nói tuy cái tài khéo léo
thông minh của nàng đã tạo cho
nàng một cuộc đời rực rỡ song
nếu nàng chẳng biết giữ gìn danh
tiết, ham cái đài các, cái phong lưu
của công tử De Chartres thì nàng
cũng chỉ là một cô gái tâm thường
làm vật mua vui cho người quyền-
quý, mà cái tài khéo léo của nàng
rồi cũng mai một đi, nào ai biết
tới. Sự khăng khật giữ gìn danh
tiết đương đầu với công tử De
Chartres như một vùng ánh sáng
khiến tài năng nàng được xuất lộ
lộ diện. Người ta thoát đầu vì
mến danh tiết nàng rồi sau mới
biết tài năng vậy.

Cho hay dù đông tây kim cổ đàn
bà biết trọng danh tiết bao giờ
cũng được quý trọng mến yêu.

THU-THU

THU' TIN

Đã nhận được mandat của quý-vị
kể dưới đây vậy xin cảm tạ.

Cô Phạm Bích Quyển (Bắc-giang)
Ông Ngô-Khiết (Tourane) cô Nguyễn
thị Quảng (Phủ qui) bà Trần-Hương
(Trà an) cô Lê Phương (Thanh-Hóa)
Bibliothèque Populaire (Tĩnh-biên)
Ông Trịnh Văn Hào Vinh bà Đặng đình
Ngũ (Vinh) M. Le Résident (Pau tho)
Ông Hoàng Văn Hậu (Hongay) cô Lại
thị Loan Thái-bình cô Phạm thị Thủy
và ông Mai khắc Thiệu (Lộc Bình) cô
Diêu-Hồng và ông Hạc-Thành (Thanh
Hóa) cô Nguyễn thị Tinh (Vinh) bà
Phan chi Hòa (Nha trang) bà Lê kim
Chương (Faifoo) bà Lê cúc Phương
(Bắc-giang) Librairie Hương - giang
(Huế) ông Lý hữu Dư (Pnom-Phenh)
ông Lê Văn Giàu (Thủ đầu một) cô
Mỹ Liên (Qui nhơn) Bazar Trường-
Xuân (Phan thiết) bà Lan-Phương
(Phan-Rug) cô Đặng thị Diễm và cô
Bùi-thị-Thái (Nam-dịnh) cô Xuân-Lan
(Thủ-Đức) cô Huỳnh Huệ Mỹ (Rạch
giá) bà Trần Khánh Em (Huế)

Cô LÊ PHƯƠNG (Thanh-hóa). — Có
cho biết 26 số là từ số nào đến số
nào, đã gửi số 197, số 190 hết.

Cô BUI BÔI UY (Hàicug). — Đã gửi
báo đến cô, lệ mua báo phải trả tiền
trước.

Ông NGUYỄN THIÊN NGŨ (Pau-
tho). — Hạn báo đến 3-10-43 mới hết
sau hạn đó tính theo giá mới.

Cô HỒNG - OANH (Phát diệm). —
Hạn báo 6 tháng kể từ 27-3-43 đến
27-9-43.

Cô KHÁNH LIÊN (Chợ chu). — Hạn
báo hết từ 27-4-43 Nếu cô mua sáu
tháng nữa, cô phải trả thêm 5\$00.

Cô MARIE GIANG (Tây-Ninh) man-
dat số 099 có nhận được, hạn báo từ
5-5-43 đến 5-11-43.

Nhớ nàng đã mấy năm rồi.
Lắm đêm nước mắt chan đầy tàn canh.
Bầy làm chi mấy ông xanh,
Cuộc đời lỡ dở kết thành vần thơ.
Hôm nay ghé bến Giang-hồ.
Hai dòng nước mắt sau nhang.
Em ơi! cả cuộc lỡ-làng còn đây.
NGẬP-NGỪNG

Ngập-ngừng

và Những ngày thu cũ

là hai thi phẩm làm-ly đề tả một
truyện Tâm-tinh ảo-não của ANH-HUY
Sách in trên giấy Artisanat hảo-hạng
Giá: 1p25 ở xa mua không phải trả
sức phí.

Thư từ gửi cho ông

TRẦN-KHÁ

157, Rue d'Espagne — Saigon

NHÂN-SÂM duong-vinh

ĐẠI - BỒ KHÍ - HUYẾT,
DÙNG CHO CÁC BÀ.
ỒM YẾU, XANH - XAO:
KÉM NGỦ, ÍT ĂN,
SAU KHI SINH NỞ.
VÀ CÁC CỤ GIÀ...

nhà thuốc

THUỢNG-ĐỨC

15, Phố Nhà Chung, 15

TÉL. 1629

HANOI

ÔNG NGÔ-KHIẾT Tourane. — Ông
cứ gửi. Cảm ơn.

Cô TGS LÊ Saigon. — Còn những
thứ của tây đất lắm, người ta không
bán trước mà bán cả áo. Cái cho đàn
ông 90\$ đàn bà 100\$.

Cô HANH VINH. — Cước sách đó ở
Hanoi hết rồi. Rất tiếc.

ÔNG NGUYỄN-VĂN-TRÚC. — Mong tin
lắm. Boleh yên. Không có gì lạ cả.

ÔNG VIÊN Tuấn giao. — Lúc nào xin
ly dị cũng được song cho hay không
là tùy quyền tòa án và tùy trường hợp
Nếu chưa ly dị mà đã vội lấy vợ thì
cả ông lẫn người vợ mới sẽ bị tội có
khi còn phải phạt tù là khác.

Cô NGỌC BÍCH (Gỏi mỹ). — Cảm ơn
cô đã nhận được.

EM DUYÊN-THÁI-NGUYỄN. — Nếu có
dịp sẽ lên chơi. Cảm ơn em.

Cô DU QUYỀN. — Bị đó vì thương
quá nên không đăng.

Cô ANH NGÀ (Huế). — Những bài
văn văn được, văn xuôi hổng 1.) Có
viết thẳng chu nhà T.D.) người ta sẽ
định đoạt 2.) Phải đi bác sỹ xem cô
có bệnh gì không 3.) Có đàn dạ dày
chưa đi.

Ông N.B (Thanh hóa) Đề nghị. Chạm
quá, sẽ đăng số sau.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn thơ
«Hư-vô» và «Xà Xa» in đẹp, bìa
màu, của Phan khắc Khoan. Cả 2
cuốn đều do nhà sách Quê-Hương
xuất bản và gửi tặng vậy xin cảm tạ
và giới thiệu cùng bạn đọc.

Cái Đẹp Và Nghệ - Thuật

(Tiếp theo trang 5)

Hai đường sườn se sẽ thất lại để
lên hông nở nang rồi xuống thẳng
gót chân qua đầu gối nhẹ nhàng
uyên chuyển. Tay và đùi có bắp
nhưng không rắn, lúc nào cũng
mịn màng như cây chuối non.
Đứng trước tác phẩm bất hủ đó
họa sĩ để mê mải mãi suốt không
ra, cảm tưởng không ra, cảm tưởng
bàng hoàng, rằng Mỹ-thuật mãi
mới đến giúp sức, bức tranh hồi
lại và sống hẳn rực rỡ hơn cả
thiên nhiên, họa sĩ thấy như bay
bồng không biết cơm là gì, chỉ
muốn mê suốt ngày, họa sĩ trông
những màu sắc như nghe tiếng
đàn lúc đắm chìm lúc trái ngược
với nhau.

Mỗi màu nói một cảm tưởng.
rằng Mỹ - thuật với màu sắc và
cảm tưởng làm tôi mê. Tôi muốn
tôi linh động ở cặp mắt thiếu nữ,
tôi muốn các bạn tôi sẽ nhận thấy
tôi ở trong các màu sắc và cảm
tưởng. Bao giờ cảnh vật thiên
nhiên, chỉ toàn là màu xám và
không gọi lòng cảm mà người ta
ai ai trông thấy mặt trắng cũng
không nghĩ, thấy thiên nữ cũng
không nhìn, khi đó tôi mới có thể
xa rằng Mỹ - thuật được. Bằng
không thì trái lại, ở Hanoi cảnh
không được sống, tìm kiếm mãi
lại khó. Xưa nay Hanoi biết bao
thiếu nữ xinh như mộng, đẹp như
tiên. Chúng tôi nhiều khi rủ nhau
đi tìm. Một bóng hồng qua, một
bóng xanh lại, một bóng tím rờ,
một bóng mỗi vẻ, thôi đủ cả: tóc
chưa thề, đang thề, và thề rồi,
chúng tôi đi sai khi thăm ao
ước, chẳng ai dám tiến lên hỏi. Đi
mãi đi quanh đi quẩn rồi lại về
không, tức mình nói: nếu bây
giờ có quyền gì bắt các cô thiếu
nữ đẹp khi mười tám tuổi ngồi
cho chúng tôi vẽ, chúng tôi muốn
thiếu nữ nào cũng đòi vẽ một bức
chân dung để làm hồi môn, nói
thể thôi chứ đến bao giờ được.

Trích trong cuốn

«Trên đường Mây»

của họa-sĩ

HOÀNG-LẬP-NGÔN

VU-DINH-TAN

Tổng Phát Hành — 178, Lạch-tray — HAIPHONG

MUỖN CỎ

Nhà lầu 8-10

Nên mua

XÔ XÔ ĐÔNG - DƯƠNG

1800 Mỗi Xô

THANH-HU'ONG

48, Phố Phúc-Kiến — Hanoi

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT HANOI.

ĐỦ CÁC THỨ BÁNH MỨT LỐI TA,

NHẬN LÀM BÁNH Đám cưới.

Phẩy bụi trần

Xét thấy nhà nào để gương soi mờ ám cửa kính, tủ kính lem-nhem luốc nhuốc, ấy là cái biểu hiện chính thực sắp sửa xảy ra những cuộc bụi trần như chơi bời, biếng nhác, nghèo khó, hàng họ ế ẩm hoặc nội chợ chán nản, vậy nên tránh trước và dùng ngay BLANC d'ANNAM là thứ thuốc bột để lau chùi và đánh gương tủ kính cửa kính, cổ đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại hạ tiền. Thứ thuốc bột này có thể đánh được cả nũ lần giấy phoi được rằng già sẽ trắng như tuyết và có hai cái đặc điểm: Khi cầm mũ đội lên đầu không giây ra tay vì không có bụi phoi phúi như các thứ phấn khác; khi muốn đánh lại mà nhỡ ra tét bột tạt lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phoi ra sẽ trắng như mới. Thật là nhất cử tam từ tiện. Có bán tại các đại lý DẦU CHOI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phong nặng 100 grammes giá 0p10.

Cần đại lý các tỉnh, hỏi AN-HA

13, Rue du Cuivre — Hanoi

Cần đề ý hai điều

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRỊNH-HẢI-LONG (nội tổ ông đốc học HAO) là đáng tin cậy vì đã cứu được nhiều người mắc bệnh ho lao, ho ra máu hay ho đàm. Có 2 thứ (6\$ và 4\$50) hạng đặc biệt 8\$00

2) Toàn cõi Đại-Á-Đông ai cũng rõ sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-Ly (con sâm Cao-Ly chưng lấy nước cốt) Đại tài bổ dưỡng người già yếu Thanh niên nam nữ gây còm, bạc nhược. Ve lên 6\$00. Nhỏ 4\$00 Hạng đặc biệt 8\$00 ở xa mua gửi mandat cho ông.

Trịnh-văn-Hảo

110, Rue des Vasseigne, Tân-dinh — Saigon

Ra đời từ năm 1921.

THUỐC BỒ

CỬU - LONG - HOÀN

VỎ - DÌNH - DÂN

Đã từng làm danh - dự cho nghề làm thuốc Việt-Nam

KHẮP XỨ ÔNG-PHÁP

Các cửa hàng Annam và Khách đều bái lễ

Hộp 2 hoàn : 1p70 Hộp 4 hoàn : 3p25 Hộp 10 hoàn : 7p90 Giá đã kiểm-xoát